

blev givet, fortalt i høje Toner, at det var en Pension, som skulde gives til alle Folk, der trængte, og naar en Mand faar Alderdomsunderstøttelse, tager det ingen af hans borgerlige Rettigheder fra ham. Nu kan den ærede Forslagsstiller jo høre, hvad den ærede Finansminister har at sige, og i alt Fald kan det ærede Medlem, efter hvad der er passeret i Folketinget, faa den paagældende til at indgive et Andragende til Finansministeren i Løbet af Sommeren og saa kan hvem, der lever til den Tid, se Tiden an til Efteraaret. Om der saa bliver Udsigt, til at Manden kan faa mere, ved jeg ikke. Jeg kan ikke paa Udvalgets Vegne anbefale at henvise Andragendet. Det har jeg ingen Ret til, og hvis Finansministeren ikke giver skellig Anledning til, at vi henvise Andragendet til ham, vil jeg anbefale det ærede Medlem i Sagens velforstaaede Interesse at tage sit Ændringsforslag tilbage.

Finansministeren (Hørring): Der foreligger jo en Indstilling under Nr. 4, hvori Udvalget anbefaler at henvise et Andragende om en aarlig Understøttelse til Enke efter Ritmester Petersen, født Baronesse Adeler. Jeg skal straks sige, at for saa vidt denne Indstilling vedtages, og Andragendet altsaa henvises til Finansministeren, skal jeg være villig til at søge en Understøttelse bevilget til den paagældende Enke, og jeg mener, ligesom den ærede Ordfører, at den passende kan sættes til 600 Kr. Det er da tillige min Mening at ville søge dette Beløb paa Tillægsbevillingsloven i denne Maaned, for at der allerede nu kan ske en Afgørelse af dette Spørgsmaal. Den paagældende Enke er jo gammel og har ikke Raad til at vente. Hvad selve Sagen angaar, skal jeg ikke komme ind derpaa, men jeg skal minde om, at da der for en Række Aar tilbage første Gang var Spørgsmaal om at give en Understøttelse af de Grunde, som den ærede Ordfører nævnte, nemlig af Hensyn til, at en Fideikommisskapital, der i sin Tid blev stiftet af en Adeler, er hjemfalden til Staten, saa erklærede afdøde Folketingsmand Berg, at man kunde en enkelt Gang have Lov til at sætte Fornuften til Side og lade Hjertet raade, og jeg tror, at det var den Motivering, der den Gang hjalp til at faa Sagen igennem, thi der var den Gang ganske sikkert ingen som helst fornuftig Grund dertil, men det var en ren Følelsessag. Nu foreligger ganske det samme Forhold over for Søsteren til de tre Brødre, der i sin Tid fik Understøttelse, og der er samme

Grund til at lade Hjertet raade over for hende som over for Brødrene, men jeg gør det ganske sikkert i den Forudsætning, at saa er man færdig med den Sag. Den ærede Ordfører sagde nok, at nu er der ikke flere, der kunne komme i Betragtning, men der vokser jo en ny Adellerslægt op, som nu er ung, men forhaabentlig en Gang bliver gammel, og de kunne saa ogsaa komme til Rigsdagen. Jeg vil derfor her udtale, at det er en Forudsætning fra alle Sider, at det ikke er Mening at gaa videre paa Følelsens Vej, men nu skulde vi gerne stoppe ved den Linie her en Tale om, og dermed er Sagen udtømt.

Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen) har stillet et Ændringsforslag om at henvise til Finansministerens Overvejelse et Andragende fra Invalid P. Madsen Trandumskovby af Sevl om Forhøjelse af Invalideunderstøttelse. Den Sag er endelig afgjort af Finansministeren og afgjort med et Afslag, idet han har søgt Finansministeriet om en Forhøjelse, men det kan gerne være, at denne Afgørelse ligger nærmere i Tiden og har fundet Sted, efter at Andragendet er kommet til Finansudvalget. Som den ærede Ordfører udtalte, er der en Gang givet denne Mand en Forhøjelse af hans Understøttelse fra 60 til 135 Kr., og ud over det kunne vi ikke gaa. Jeg ønsker at benytte Lejligheden her til at klare dette Forhold. Det er ganske sikkert, at denne Invalid, som nu er 75 Aar gammel, er fuldstændig arbejdsudygtig, men det, han lider af, er Alderdomssvækkelse, navnlig en stærk Skælven paa Hænderne. Forholdet med Hensyn til Invalideforsørgelse er imidlertid det, at den bevilges for den Skade paa Helbredet, som er sket i Krigen — for at jeg skal holde mig til Krigsinvaliderne — og Understøttelsen gives kun, saafremt vedkommende Skade har medført en Forringelse af Erhversevnen. Man udmaaler saa Understøttelsen i Forhold til denne Forringelse af Erhversevnen, og det hedder derefter i Lov af 20de November 1876 om Invalideforsørgelse, at Finansministeren er bemyndiget til senere at forhøje eller forringe Understøttelsen, saafremt der sker Forandring i den paagældendes Helbredstilstand og dennes Indflydelse paa Erhversevnen. Dermed kan imidlertid kun være ment de Forandringer i den paagældendes Erhversevne, der staar i Forbindelse med den Skade, der er Grundlaget for Invaliditeten. Det er klart, at hvis man har modtaget et Saar i Krigen, hvorved man, saaledes som det netop er